

Ra 12. ujezeli po śwetej tschojoſczi.

Ga pojčeđo k Božem hoblizu
 We juhlaſuzem gnaſchu;
 Daſch k Bogu waſche ſufi du
 We ſpiwańu a graſchu;
 Won ſchykno deře hužyni
 A ſchykno pſchaſe humyſli;
 Net chwalbu dajſho Bogu!

Amen.

Won jo ſchykno deře hužyni! Tak, l. p! huwołajo
 ten lud we tom ſlednem verſchu togo žinbaſchego ſ. evan-
 gelia k Jefuſowej zesczi. Dobre luže pſchiňaſechu złoweka,
 kotarhž głuchy a nimy běſcho, k Jefuſu, a pſchoſachu joga,
 abh won tu ruku na nogo położyl. Jefuſ, kotarhž to
 ſłowo mot ſe dał běſcho: čtož kumno pſchižo, togo niebudu
 ja hustarzysk, hopołasa na tom žałosnym złoweku ſwoju
 Božu mož a ſmilnoſc̄. A ned motworishtej ſe joga hu-
 chy, a ta węſba joga jěſyk ſe roſwëſa, a won groni-
 ſho pſchaſe. Nad tym ſe žiwoſachu te luže bjes mery
 welgi, a żachu: won jo ſchykuo deře hužyni, głuchych zgni-
 von ſlyſcheznych, a nimyčh grońeznych.

Bog jo ſchykno deře hužyni! tak dejmy tež my, l.
 ! k Božej zesczi huwołasch, gaž na ten ſtatk togo ſtvořenja
 gléda my. A mot togo ſamego zomu něto gronisck.

Ev. Mat. 7, 31—37.

A Jefuſ dužy ſahej wen ſ tyč mrokolow Thruſa a Sidona,